

Mücahit Karaosmanoğlu
Rehber Öğretmen / Merhamet

Aybala ve Göktürk: Bozkırın Merhametli Yolu



Rüzgarların çok şiddetli estiği, dümdüz otlakların olduğu uzak bir bozkır köyünde Aybala ve Göktürk adında iki kardeş yaşırdı. Aybala ve Göktürk, birbirini çok sever, her zaman birbirlerinin fikirlerine önem verirlerdi. Aybala, yardımseverliği ve cesaretiyle bilinirken, Göktürk ise pratik zekası ve cesur tavırlarıyla tanınırdı. Her zaman birbirlerine destek olur, zor zamanlarda birbirlerine güç verirlerdi.

Bir gün, Aybala ile Göktürk obadaki hayvanların arasında bir huzursuzluk hissetti. Çimenler üzerinde, diğer koyunlardan çok geride kalmış bir kuzucuk görölüyordu. Aybala ve Göktürk hızla kuzunun yanına koştu. Kuzucuk, ayakları olmadan sürünerek ilerlemeye çalışıyordu. Diğer koyunlar, onu bu haliyle geride bırakmış; kuzunun yanında sadece annesi kalmıştı. Anne yardım istercesine Aybala ve Göktürk'e bakıyordu. Göktürk, hemen kuzuyu yerden alıp kucakladı, Aybala ise kuzunun durumunu incelemeye başladı.

Aybala, gözleri dolarak kuzuyu nazikçe okşadı. “Hayat bazen zorluklarla gelir. Ama biz bu zorlukları aşmak için elimizden geleni yapmalıyız,” dedi.

Göktürk, kuzunun ayağına bakarak, “Onu burada bırakamayız. Bir çözüm bulmalıyız,” dedi. Aybala, derin bir nefes alarak, “Bilge Kağan Dede’yi ziyaret edelim. O, her zaman bize yol gösterir.”

Aybala ve Göktürk, bozkırın derinliklerine doğru yürüyerek Bilge Kağan Dede’nin çadırına gittiler. Dede, yaşlı ama gözleri hala parlayan bir adamdı. Bozkırın bilgeliğini taşır, insanlara her zaman doğru yolu gösterirdi.

Aybala, kuzuyu göstererek, “Dede, bu kuzunun ayakları yok. Şuan arkadaşları bozkırın rüzgarına kapılmış, koşturup şarkılar söyleyerek oyun oynuyorlar ama bu yavru kuzucuk annesinin yanında sadece onları izliyordu, onu hayatta tutmak için, arkadaşları ile koşup oynayabilmesi için ne yapabiliriz?” diye sordu.

Bilge Kağan Dede, uzun bir süre düşündü. Sonra, “Her sorunun bir çözüm vardır, ama biz onu bulmak için sabırlı olmalıyız,” dedi. “Zihninizi açın ve doğanın size sunduğu her şeyi kullanın.”

Dede’nin sözleri, Aybala ve Göktürk’ün içinde yeni bir umut uyandırdı. İkisi, obaya döndüklerinde hemen işe koyuldular. Göktürk, uzakta ki at arabasına dalmış, elinde ki tahta çubukla sürekli toprağa bir şeyler çiziyor, Aybala ise kuzucuğu kucağına almış, bozkırda koşturan diğer kuzuları izliyordu. Acaba Bilge Kağan dede doğanın size sunduğu her şeyi kullanın derken ne demek istemişti, düşünüyor ama bir türlü çözüm üretemiyordu. Göktürk bir anda buldum diye bir çığlık attı. Tahtadan bir ayak yapacağız dedi. Aybala da çok heyecanlanmıştı. Göktürk aklından geçenleri hemen toprağın üzerine çizerek Aybala’ya anlattı. Tahtadan bir ayak yapmaya karar verdiler. Ahşap parçalarını doğru şekilde kesip şekil vererek, kuzunun vücuduna uyacak bir tahta ayak yaptılar. Aybala, kuzuyu nazıkçe yatıştırarak, tahtadan yapılmış bacakları kuzunun bedeniyle bağladı.

Kuzucuk, ilk adımını atarken titrek ama kararlıydı. Aybala, ona cesaret vererek, “İleri git, kuzum. Her zorlukta bir çözüm vardır,” dedi. Göktürk, ablasının sözlerinden

ilham alarak, “Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz,” diye ekledi.

Günler geçtikçe, kuzucuk hızla iyileşti ve yeniden diğer koyunlarla birlikte koşmaya başladı. Aybala ve Göktürk, kuzucuğun neşe içerisinde koşmasını izlerlerken; birbirimizden farklı olsak da, aslında aynı olduğumuzu ve farklılıklarımıza hep saygı duymamız gerektiğini, farklılıklarımıza saygı duyarak bir ve beraber olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüler ve iki kardeş birbirlerine sımsıkı sarılıp, birbirlerine teşekkür ettiler.

Bilge Kağan Dede, bu hikayeyi duyduğunda, “Bozkırın gerçek gücü, sadece güçlü olmak değil, farklılıklara saygı göstermek ve birbirine yardım etmektir,” dedi.

Oba halkı, bu olaydan sonra daha da kenetlendi. Aybala ve Göktürk, sadece yardımsever özellikleri ile değil, aynı zamanda doğaya ve yaşamın zorluklarına saygı göstererek, gerçek bilgeliklerini ortaya koymuşlardı. Bozkır, onların yardımseverlikleriyle daha da bereketli hale gelmişti.